

са стрѣмеха единодушно камъ една иста цѣль, и за това безъ подданици и безъ пари, тие са биеха и правеха пакости поиѣкогашъ на неприятелите, а поиѣкогашъ и на приятелите си. Тие считаха собствената си работа за главна, безъ да гледатъ ни най-малко на поставените вече въ онова време нѣкои общи правила за воюванието.

Като четеме историята на триесетогодишната война, то виждаме, че, за жалость, Мансфелдъ и Брауншвейгъ, — чрезъ неуморимата си дѣятелность и чрезъ отважната си предприимчивость, — сж направили страшни покоре-ния и опустошения. Тѣхните успѣхи сж са умножиле до толкова, щото при сичкото юначество и умѣние на Тила и Валенщейна, войската е имала нужда и отъ други четоводци, които би остановиде тѣхното напредвание.

Въ онова време, когато войнишкото искусство са е намирало още въ дѣтинството си, когато войската, като рѣчи, са биеше безъ никакавъ планъ, то четованието не е могло да ѝ принесе никакавъ плодъ. Главните войски нѣма-